

viklede sin Opfattelse af Kvindesagens Stilling og Udsigter i Norge baade med Hensyn til Lovgivningen og Samfundet i det hele. Det var virkelig mere end dramatisk Optræden og bestikkende Veltalenhed, her mødte frem. Frk. Krogh talte aabenbart ud af en sand Begejstring og dækkede ikke over de Fejl og Mangler, som findes hos de norske Kvinder.

Fru Collet og Frk. Hansteen havde været ensomme Røster, Sammenhold manglede, og kun Sensationsspørgsmaal kunde vække Liv. Dog var der nogen Fremgang at paavise i Norge i den Tid, Norsk Kvindeforening og Nylände havde bestaaet. Frk. Krogh sluttede med at udtale et frejdt Haab for Fremtiden.

Den 2. Dag talte Frk. *Lucina Hagmann* fra Finland. Hun meddelte nogle af sine Erfaringer om Fællesskolen og paapegede de forskellige Egenskaber, som hun mente at have forefundet hos det ene og det andet Køn. Baade i Tilbøjeligheder, Evner og Udholdenhed viste der sig Forskel i een Henseende i eet Fag, i en anden Henseende i et andet. Resultatet af Frk. Hagmans Undersøgelser blev, at Fællesskolen er gavnlig baade ved at højne den sædelige Moral og ved at begge Køns Ungdom høster stort Udbytte af den gensidige Paavirkning.

Desværre bortfaldt et Foredrag om Foreningen „Handarbetets vänner“, som Programmet havde lovet.

Frk. *Hanna Andersson* gav en kvik Skildring af Kvinnoklubben „Idun“. I Begyndelsen omtaltes rigtig nok mest negativt alt, hvad denne Klub, som stiftedes for 10 Aar siden, ikke er og vil være. Men efterhaanden fik man dog ogsaa fat paa, at den har Opgaver og søger at løse dem. For Øjeblikket drøftes intet mindre end Mulighederne for at virkeliggøre ogsaa i Stockholm Danskernes Idé om en „Kvindernes Bygning“.

Klubbens Lokaler, der gøres saa hjemlige for Medlemmerne som muligt, er aabne 12 Timer hver Dag, og to Gange om Maaenen holdes Diskussionsmøder, Musik m. m.

Fru *Elna Tenow* optraadte nu som Talmænd for „Dyrenes Beskyttelse“ med saa megen Iver, at man et Øjeblik let kunde tro, at Ordet dyrisk snart maatte blive ændret til at indeholde en Ros for Mennesker; men bortset fra den Slags Overdrivelser, som enhver Sags Forkæmpere kan være fristede til at gøre sig skyldige i, maa man indrømme, at den lille sikre Frue med Dygtighed og Forstand talte de smælendes Sag og gav et godt Indtryk af, hvad svenske Kvinder i saa Henseende har gjort, siden Prinsesse Eugenie i 1882 satte Sagen i Bevægelse.

Kl. 6 om Aftenen samledes man igen om Talerstolen, og denne Gang var det Frk. *Anna Sandström*, der besteg den. Hendes Foredrag var et af Konferencens interessanteste og fulgtes med megen Opmærksomhed og Tilslutning. Frk. Sandström undersøgte,